ב) [לעיל ט: וערש"י שס], ג) [לשון הר"ן הביאו תוי"ט ומה שמשייר בלילה לנורכו

שיאכל בלילה גם בבוקר], ד) מנחות סו:, ד) [ל"ל אחר

ד"ה בממוניה], 1) [עי' פירש"י מנחות סו: ד"ה

חוליו ט: ד"ה שאניו.

תורה אור השלם

ובשעת], 1) [ועי׳ ובשעת], 1)

עו א מיי׳ פי״ב מהל׳ משכב ומושב הלי טו ופ"ב מהלי חמך הלי יב טוש"ע או"ח סיי חלט

:סעיף ד עו ב ג מיי' פ"ב מהל' חמן הל' ח ט טוש"ע לו"ח סיי מלח סעיף א: עח ד ה ו ז מייי שם הלי יג וטור שם:

עם ח ט מיי שם הלי יד וטוש"ע שם ס"ב: בי מיי שם הלי יג: שא כ מיי׳ פ״ג מהל׳ חו״מ הל׳ ה סמג עשין לט טוש"ע או"ח סי

מלה: פב ל מיי׳ שם הל׳ ב וסמג שם טוש"ע או"ח סי תלד סעיף א:

רבינו חננאל הניח בזוית זו ומצא בזוית אחרת, חלוקת רשב״ג ורבנן, וקיימא לן כרבנן ראמרי הבית טמא, שאני אומר אדם טמא נכנס לבית ונטלו מזוית זו והניחו בזוית אחרת. אמר רכא עכבר נכנס וככר בפיו נכנס אחריו ומצא פירורין צריך בדיקה, שאין דרך עכבר לפרר, אלא העכבר עם הככר שנטל הלד (בו) ואלו הפירוריז יואר הפירודין אינן ממנו, לפיכך צריך לבדוק, אבל אם נטל תינוק ככר ונכנס לבית י ונכנס אחריו ומצא פירורין אין צריך בדיקה, שכן דרך התינוק לפרר. בעי רבא עכבר נכנס וככר בפיו ועכבר יוצא וככר בפיו כו׳. בעי רבא ככר בשמי קורה צריך סולם להורידו או לא כו'. בעי רב אשי ככר בפי נחש צריך חבר להוציאו או לא . כו׳. אלו כולן עלו בתיקו מתני' רב יהודה אומר בודקין אור ארבעה עשר ובארבעה עשר שחרית ובשעת הביעור. ירושלמי בשעת הביעור רבא אמר שעה חמישית. וחכמים אומרים לא בדק באור ארכעה עשר יכדוק בי״ד כו׳, כלומר אין צריך לבדוק שחרית בי״ד אלא אם לא בדק באור י״ד, אבל אם בדק אור י״ד אין צריך אחרי כן בדיקה פירש רב חסדא דר׳ יהודה דבעי שלש בדיקות. כנגד שלש . אזהרות שהזהירה תורה על עליה מהא דר' יהודה אומר כל שלא בדק באחד משלשה פרקים הללו שוב אינו בודק, אלמא ר' יהודה חדא זימנא בעי. ואוקימנא לעולם חדא זימנא בעי, ובהא פליגי, חמץ ישרפנו, אבל אחר

מיניה. וחכמים אומרים

. המועד, פירוש כגון שהיה

במדינת הים, ובא אחר

דילמא אתי למיכל מיניה.

הניה כווית זו ומצא כווית אחרת פלוגתא דרכן שמעון כן גמליאל ורבנן. דלרבנן א לריך בדיקה דחוששין שמח עכבר עשה ולא זהו שהניח ולית להו לרבלן הוא שאבד הוא שנמצא אלא כרשב"ג דאמר תיבדק כל השדה כולה ב אי נמי אתי אפי׳ כר׳ ומיירי כגון שאין

יודע כמה ככרות הניח ג ולריך בדיקה שמא לא מצא כולם:

שאני אומר אדם ממא נכנס לשם. וא״ת דהכא ונפרק קמא דחולין (דף ט:) גבי ללוחית תלינן באדם טמא ובפרק קמא דנדה (דף ד.) גבי ככר הנתון על גבי הדף ומדף טמא מונח תחתיה תלינן באדם טהור ותירץ ר"ת דאמר בפ"ק דשבת (דף טו:) גורו על ספה כלים הנמצאים דולא גזרו על ספק אוכלין הנמנאים ה אי נמי גבי ככר ¹ רגלים

לדבר שטהור הסירו שלא יפול על

כמדף ויטמא^{דט}:

ב**ובני** שדרכו של תינוק לפרר. ומיירי שיש פירוריו כדי כל הככר ולכך אין נריך בדיקה ה ואפי׳ לרבן שמעון בן גמליאל דאמר תיבדק כל השדה כולה הכא רגלים לדבר יש שהפרורים מן הככר שהרי מיד נכנס אחריו:

מי אמרינן היינו הא דעל היינו הא דנפק. ואפילו לרשב"ג דאמר תיבדק כל השדה כולה הכא רגלים לדבר שהרי הוא עם הככר:

אן דילמא אחרינא הוא. ואפי׳ לכ׳ דאמר הוא שנמנא הוא שנאבד הכא חיישינן דמסתמא הראשונה נשאר בבית וזהו אחר שינא:

בממוניה לא אמרחוהו רכנן. פי׳ הכא דוק׳ דשמא יוליאנה ט או יאכלנה אבל היכא דאיכא חמץ אמר לעיל (דף ד:) דניחא ליה לאינש דליעבד מלוה בממוניה:

ואם לא בדק בתוך המועד. פיי הקונטרם בשעה ששית וקשה דלרבי יהודה קרי ליה שעת הביעור ולמה שינה לשונו' אלא בתוך המועד סיינו מתחלת שבע עד סוף הפסח ולאחר המועד יבדוק כדי שלא יתערב לו חמץ של איסור אבשל היתר ויאכלנו ורש"י לא רנה לפרש כן מפני שפירש במשנה דבודקים שלא יעבור בבל יראה ב

, צְריך בדיקה מפני שאין דרכו של עכבר לומר עכבר לבן נכנם וככר בפיו ועכבר שחור לנולקים שלה יעצור גצל ירה בעי רבא ככר בשמי קורה צריך סולם קולרין להורידה או אין צריך מי אמריגן כולי האי לא אמרחוהו רבגן כיון דלא נחית מגפשיה לא אתי למיכלה או דילמא זימנין

הניח בזוית זו ומצא בזוית אחרת פלוגתא דרשב"ג ורבנן דתניא קרדום שאבד בבית הבית ממא שאני אומר אדם ממא נכנס לשם ונטלו רשב"ג אומר הבית טהור שאני אומר השאילו לאחר ושכח או שנמלו מזוית זו והניח בזוית האחרת ושכח זוית מאן דכר שמיה חסורי מחסרא והכי קתני "קרדום שאבד בבית הבית ממא שאני אומר אדם ממא נכנם לשם ונמלו או שהניחו בזוית זו ומצאו בזוית אחרת הבית ממא שאני אומר אדם ממא נכנם לשם ונמלו מזוית זו והניחו בזוית אחרת רשב"ג אומר הבית מהור שאני אומר השאילו לאחר ושכח או שנמלו מזוית זו והניח בזוית זו ושכח אמר רבא בעכבר נכנם וככר בפיו ונכנם אחריו ומצא פירוריז לפרר ואמר רבא יתינוק נכנם וככר בידו ונכנם אחריו ומצא פירורין א"צ בדיקה מפני שדרכו של תינוק לפרר בעי רבא עכבר נכנם וככר בפיו ועכבר יוצא וככר בפיו מהו מי אמרינן היינו האי דעל והיינו האי דנפק או דילמא אחרינא הוא אם תמצא יהיינו האי דעל והיינו האי דנפק יוצא וככר בפיו מהו האי ודאי אחרינא הוא או דילמא ארמויי ארמיה מיניה ואת"ל "עכברים לא שקלי מהדדי עכבר נכנם וככר בפיו וחולדה יוצאה וככר בפיה מהו חולדה ודאי מעכבר שקלתיה או דילמא אחרינא הוא דאם איתא דמעכבר שקלתיה עכבר בפיה הוה משתכח ואת"ל יאם איתא דמעכבר שקלתיה עכבר בפיה הוה משתכח עכבר נכנם וככר בפיו וחולדה יוצאה וככר ועכבר בפי חולדה מהו הכא ודאי איהו הוא או דילמא אם איתא דאיהו ניהו ככר בפי עכבר משתכח הוה בעי אישתכוחי או דילמא ימשום ביעתותא הוא נפל ושקלתיה תיקו

בנמצא בזוים אחרת: חסורי מיחסרא והכי התני שאני אומר אדם טמא נכנס לשם. ולקחו לאבוד וגבי מלא בזוית אחרת שמא אדם טמא הניחו שם רבו שמעוו כו'. וגבי חמד נמי לרבנן חוששין שמא עכבר עשה וכיון דחוששין לעכבר יש לחוש נמי לא זהו אלא אחר ולרבן שמעון תולין באדם עלמו שהוא עשה ושכח וא"ל בדיקה: ונכנס אחריו ומלא פירורין לריך בדיקה. ואין תולין הככר בו שאין דרכו של עכבר לפרר ולא זהו ככר שהכנים העכבר: אם תמלא לומר היינו האי כו'. דאי פשטת ליה דחיישינן דילמא אחרינא הואי מו לא

הבית טמא. כל כלי הבית טמאין שאני אומר אדם טמא נכנס לשם

ומישמש בכל כלי הבית: זוים מאו דכר שמיה. פתח באבוד וסיים

1. מַצוֹת יֵאָבֵל אַת שבעת הימים ולא יראה שָּבְּפֵּוּ וַיְּנְיָה וְּלֹא יֵרְאָה לְךְּ שְׂאֹר בְּכָל גְּבָלֶרְ: שמות יג ז 2. שבעת ימים שאר לא 2. שְּבְעַוּ יְּטִים שְאוּ לא. יִמְצֵא בְּבְתֵּיכֶם כִּי כְּל אֹבֵל מַחְמֶצֶת וְנִכְרְתָה לריכנא למיבעי שחור ולבן אבל אי פשטת ליה דלא חיישינן אכתי שחור ָהָנֶפֶשׁ הַהָּוא שְׁרָאֵל בַּגַּר -הַנֶּפֵשׁ ולבן מיבעיה לן: הרמוייה. השליכו שמות יב יט :הארץ ממנו ונטלו הוא. וחבירו בחגיגה (ד׳ . שבעת ימים מצות טו:) אי נקטיה ביד מאן מרמי ליה תאבלו אַרְ בִּיוֹם הָרְאשׁוֹן מן ידי: לדידיה הוה שקיל ליה. את תשביתו שאר מבתיכם בי כל אכל חמץ ונכרתה העכבר עלמו היה מביא: ככר וערבר בפי חולדה. עכבר נכנס מיום הראשו עד . שמות יב טו . השבעי: וככר בפיו וחולדה יולה' כשנכנס בו לבדוק ובפיה ככר מכאן ועכבר

מכחן: ככר בפי נחש. בעיח בחנפי הגהות מהר"ב נפשה היא ולא דמי להנך דלעיל רנשבורג ול"ג את"ל: ס לא אטרחוהו. ויבטל א] מתני' לא בדק כו' לאחר המועד. עי' ערוך בלבו: בממוניה. לשכור בותבי' בחוך המועד. : מבר :ערך מעד ודו״ק בשעה מועד שהוא ששית

:סגיעור המועד. לחחר EED שעות ולמעלה עד שתחשך 0: גב' שלש השכחות. שלש לשונות של השבתה ראייה מציאה והשבתה: אלמא במכאן ואילך הוא דפליגי. ולאו במידי אחרינא דרבי

יהודה לא מצריך שלש בדיקות אלא הכי קאמר או אור לארבעה עשר או שחרית או בשעה ששית ורבגן אמרי אם לא בדק בתוך המועד יבדוק לאחריו: ומר זוטרא מתני. בהדיא באחד משלשה פרקים: לבחר איסורה לה. יבדוק דגזרינן דילמה איידי דעסיק ביה אתי למיכל מיניה: משקרב העומר. בו ביום יולאים ומולאים שוקי ירושלים מלאים קמח וקלי מן החדש למכור וקודם י"ט נקטף ונטחן ונחייבש הקלי בתנור:

מוסף תוספות

מוסף רש"י

ארמויי. נטל מידו (חגיגה

מר:). ובשעת הביעור. נשעה ששים, אנל מכאן ואילך לא ינדוק אפילו

לא בדק בזמנו, דגזרינן משום דלמא אתי למיכל

אומו

(מנחות סז:), לא בדק

המועד.

נסס (שם). יבדוק לאחר

בדיקתו לאכילתו (לעיל ט:).

משקרב העומר יוצאין.

מיד כשיונאין מולאין שוקי ירושלים מליאות קמח וקלי

מתבואה חדשה

המועד. בתוך עלמו ולא גזרינן אתי למיכל מניה

א. דחוששיז לאדם טמא. תוס' שלון. ב. קאמר הכא נמי פלוגתא דרשב"ג ורבנן. מוס' הלח"ש. ג. ואם לא מפני שינוי חי' רכינו דוד. T. שיש להם טהרה עולמית. תוס' ר"פ. ו. שמדף טמא מונח תחתיה ואי אפשר לככר ליפול. אלא אם כן נגע מסירו כמו כן היה מטמא וטהורים שכיחי ותלינן

דנפל ואתי למיכלה ואם תמצי לומר "זימנין דנפל ואתי למיכלה ככר בבור צריך סולם להעלותה או אין צריך "הכא ודאי דלא עבידא דסלקה מנפשה או דילמא זימנין דנחית למעבד צורכיה ואתי למיכליה את"ל זימנין דנחית לצורכיה ואתי למיכלה ככר בפי נחש צריך חבר להוציא או אין צריך בגופיה אמרחוהו רבגן בממוניה לא אמרחוהו רבגן או דילמא לא שנא תיקו: בותני שרי יהודה אומר בודקין אור י"ד ובי"ד שחרית ובשעת הביעור וחכ"א כלא בדק אור י"ד יבדוק בי"ד לא בדק בי"ד יבדוק בתוך המועד אולא בדק בתוך המועד יבדוק לאחר המועד ^{9ל}ומה ⁹ שמשייר יניחנו בצינעא כדי שלא יהא צריך בדיקה אחריו: **גמ'** מ"מ דרבי יהודה רב חסדא ורבה בר רב הונא דאמרי תרוייהו כנגד שלש השבתות שבתורה ילא יראה לך חמץ ולא יראה לך שאור ישבעת ימים שאור לא ימצא בבתיכם יאך ביום הראשון תשביתו שאור מבתיכם מתיב רב יוסף רבי יהודה אומר כל שלא בדק בשלשה פרקים הללו שוב אינו בודק אלמא במכאן ואילך הוא דפליגי מר זומרא מתני הכי מתיב רב יוסף רבי יהודה אומר כל שלא בדק באחד משלשה פרקים הללו שוב אינו בודק אלמא בשוב אינו בודק הוא דפליגי אלא רבי יהודה נמי אם לא בדק קאמר והכא בהא קמיפלגי מר סבר מקמי איסורא אין בתר איסורא לא גזירה דילמא אתי למיכל מיניה ורבנן סברי לא גזרינן ומי גזר ר' יהודה דילמא אתי למיכל מיניה והא יתנן משקרב העומר יוצאין ומוצאין שוקי ירושלים שהם מלאים קמח וקלי

הפסח אינו אסור אלא משום קנס, דקנסוהו משום שעבר עליו בב"י ובב"י, הכא נמי קנסוהו הואיל ולא בדק ובא לשגנת לא ימצא. מוס' הרמ"ש. 'וע"ע כרמשונים מה שדנו כזה. יב. [ו]כיון דאחר הפסח הוא, אינו עובר. מוס' ר"ע.

. דהו״ל למימר אם לא בדק בתוך זמן ביעור יבדוק לאחר זמן ביעור. מוס׳ כ״ל. יא. ואע״ג דקי״ל כר״ש דחמץ שעבר עליו